

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jo, det gør. Det adskiller sig fra andre forlig, for det er fuldstændig uden for finanspolitiske diskussioner, det her. Så derfor adskiller det sig fra andre forlig.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Som ordfører for forslagsstillerne, fru Jette Gottlieb.

Jette Gottlieb (EL):

Nu er det jo ikke nogen taknemmelig opgave at fremlægge det her beslutningsforslag sent på eftermiddagen en fredag, navnlig ikke da man på forhånd ved, som også ministeren gjorde rede for, at der er et meget stort og fastlåst flertal, som ikke kunne drømme om at lave den her ordning om.

Det er jo ikke så bemærkelsesværdigt. Jeg tror rent faktisk, at standpunkterne i partierne, som står inde for det her forlig, bygger på, at man er med i forliget. Det omvendte er imidlertid ikke tilfældet: At det standpunkt, der kritiserer måden at gøre det på, alene hidrører fra, at man ikke er med i forliget.

Jeg tror, at det er en fejlfortolkning at gå ind i diskussionen med det udgangspunkt, at når vi rejser spørgsmålet, så er det, fordi rønnebærerne er sure. Det er ikke en rimelig måde at gøre det på. Vores tilgang til det her er en indholds-mæssig tilgang, som i hovedsagen bygger på det problem, at man tager pengene fra de allersvageste i samfundet.

Hvis man havde valgt at tage 0,3 pct. som en regulering fra dem i lønramme 38 eller lønramme 58 eller på et eller andet højere niveau, så havde vi nok ikke haft den samme række af indvendinger. Vores indvendinger går på det meget principielle. Enhedslisten har som hovedprincip, at der skal ske en indkomstudjævning, sådan at skellet mellem de fattigste og resten af befolkningen bliver mindre, og satspuljeforliget har præcis den modsatte effekt. Det er der, vi starter. Det er der, vi tager udgangspunkt.

Derudover har vi naturligvis indvendingen mod den beslutningsproces, der er, og der må man sige, at forsøget på at påvise, at det her fuldstændig er ligesom alle andre forlig, er jo hen i vejret. Sådan foregår det jo ikke med alle andre forlig. Der foregår diskussionen i Folketingssalen. Det er klart, at teknikken er i orden: Når man fremlægger forslagene, ja, så fremlæg-

ger man dem selvfølgelig i Folketingssalen, og tingene bliver vedtaget på normal måde. Men det er jo ikke rigtigt, at den parlamentariske skik er den samme. Det er et unikt tilfælde.

Siden loven trådte i kraft, har folkepensionisten mistet 972 kr. årligt netto på grund af satspuljeforliget – stort eller lille beløb, ja, det afhænger jo nok af øjnene, der ser det – førtidspensionisten på højeste pension har mistet 2.080 kr. årligt, sygedagpengemodtageren har mistet 1.776 kr. årligt, den arbejdsløse på dagpenge har mistet 1.560 kr. årligt, forældre på kontanthjælp har mistet 1.248 kr. årligt, over 25-årige uden børn på kontanthjælp har mistet 936 kr. årligt, unge udeboende på kontanthjælp har mistet 624 kr. årligt, og unge hjemmeboende på kontanthjælp har mistet 520 kr. årligt.

Det er muligt, at sådan nogle beløb opfattes som småpenge for de fleste ærede medlemmer af Tinget, men for borgere, der dagligt må vende småpengene, når de er på indkøb i supermarkedet, eller som gang på gang må sige nej til barnet, der gerne vil gå til fodbold eller vil med fritidsklubben på skitur til Norge, er beløbene astronomiske, og for den unge på kontanthjælp kan de 624 kr. måske svare til en hel måneds kostbudget.

På den baggrund er det et stort tal, vi taler om, og på den baggrund har jeg også spørgsmålet: Hvor længe skal det vare? Beløbet vokser og vokser, forskellen vokser og vokser.

Finansministeren siger, at der ikke er nogen, der ønsker at sætte aftalen ud af kraft, og at alle var villige til at bekræfte den.

Ja, det er jo i grunden ikke så mærkeligt, hvis man kun tænker parlamentarisk-taktisk, men hvis man tænker moralsk, hvis man tænker socialt, så er det for mig virkelig mærkeligt, at et stort flertal af Folketingets partier synes, at det er rimeligt at tage fra de svageste grupper i samfundet og så angiveligt bruge pengene til nogle altid vældig sociale formål, men jeg vil sige, at jeg i de ting, der er kommet frem ved Folketingets behandling, mange gange har set ting, som i hvert fald ikke kan kaldes sociale.

Hvordan vil man f.eks. argumentere for, at det er inden for fundatsen, når denne specielle legatbestyrelse, eller hvad man skal kalde den, f.eks. bruger pengene til nedsættelse af a-kassekontingent for selvstændige, når man bruger pengene til forsøg med ung pige i huset, når man bruger pengene til ansættelse af kommunale embedsmænd, som skal vejlede virksomhederne?